

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njeh ći khma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa ƙo kóždú ƙobotu w Šsmolerjez knihiczišcežerni w Budyschinje a je tam ja schwórtłětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

Njedžela Łätare.

Mark. 14, 55 61.

„Ale wyschšchi měšchnik a zyla rada pytaču ƙwědeženje napschecžiwu Jesuše, so bychu jeho morili a njenamakaču niczo. Wjele jich pak napschecžiwu njemu falschnje ƙwědežesche, ale jich ƙwědeženje njeběšche psches jene. A někotři stažechu a rěczachu falschne ƙwědeženje napschecžiwu jemu a džachu: Wěh ƙmy ƙřyscheli, so wón džesche: ja chzu tón templ roslamacž, kotřž je s rukomaj scžinjeny. Ale jich ƙwědeženje pak njeběšche psches jene. A wyschšchi měšchnik stanu ƙřjedža nich a woprašča Jesuša a džesche: Njewotmolišch ty niczo? Šchto je to, šchtož ćži na tebe ƙwědeža? Wón pak njelčesche a njewotmoliwi niczo. Wospjet woprašča jelo tón wyschšchi měšchnik a džesche k njemu: Šsy ty Šchrystus, tón ƙyn teho wyhozy ƙhwaleneho?“

Ma łatowy wobštorženych ƙedži našch Šbóžnik psched wyschšchim měšchnikom a psched zylej radu. Dyrbjeli měnicž, so ƙu w tutej wyhožej radže najčěžnijšchi a najšprawnišchi mužojo zyleho Šsraela! Ale temu tak njeje! Woni snajachu zyle derje tamnych hubjenych ćłowjekow, kiž falschnje ƙwědežachu pschecžiwu Jesuše, ki trychž ƙwědeženje po tajkim njebě psches jene, pola kotřchž bě ja pjenjesh kóžda ƙa na pschedań. Ale woni njestajichu njewěrnosć falschnych ƙwědkow na ƙwětko a njedopomnichu jich na poklecze, kotřž trječki kóždeho ƙharja.

Falschni ƙwědkojo stejachu pschecžiwu Jesuše! Šak tež móžesche hinał byčž! Wucženi ludžo ƙu po wjeletětnym pytanju na štworjenym ƙlónzu někaŕke blecžki wonamakałi. Ale w zylšym ćžažu, kotřž budže semja štač a we wěcznosći njeje žadny šłód arı prošek nariokacž na njestworjenym wěcznym ƙwětkle, kotřž

je de ƙwěta ršchichw „Šchto ƙis wani móže mi hrěch dowjesčž?“ bě přjedy našch ƙnyes a mišchti de rjadow ƙwojich njepschecželow wolał. Dyrbjachu wotmjelknyčž a njemóžachu wocžti k njemu posběhnyčž. Dženka roščudži wyhoža rada Jesuša po ƙwědeženju falschnych ƙwědkow. Šak je twój Šbóžnik ćžepil pod tutej mozu kžě! Jeho ƙwědomnje bě špokojom psched ƙwjačym Bohom, ale jeho wutroba ƙwawjesche w bolosći wo tón ƙwět, kiž ƙo ƙam šjeba a wěrnosć a ƙwětko wot ƙebje wotštorčži.

Šak wjele hinał ma ƙo, hdyž našchi wobštoržerjo pschecžiwu nam štwaja. Pschecžiwu Jesuše postanu lucži falschni ƙwědkojo. Wěrnı a šprawni pak ƙu wschizy, kiž naž wobštoržerja. Šwoje ƙwědomnje, Bože ƙwjate džekacž ƙasnje, jeho šakoi a ewangelij, nóz, psches kotřejž ćžěmnošć hlada wschewědomneho wocžko, ƙlónzo, kotřž ƙwěčži na twoje dny, Jesušowe ƙłowa, wucžby a napominanja: lute wobštorženja pschecžiwu nam, kotřž wolaju k njebjem a kotřž Bóh ƙřyschli. Šchto chzemý potom ćžinicž? Šhacž, kaž falschni ƙwědkojo pschecžiwu Jesuše a ƙo trojštowacž j hubjenym šamolwjenjom? Bóh tón ƙnyes chzyl waž šwarnowacž psched tajkim ƙamowumóženjom s našcheho hrěschneho hubjenštwu. Wychmy s tym ƙebi ƙami hubjene hrody twarili, hdyž tola žaneho šchita nienamakaamy.

Šě, hdyž našchi wobštoržerjo, „myšle, kotřž ƙo bjes ƙobu wobštorža abo tež šamolwja“, šestupuja a hdyž našch Šbóžnik njekwari abo njekhosta, ale je ƙwojim ćžichim prašchenjom: Šo ƙym ja ja tebe ćžinił, šchto ćžinišch ty ša mnje? našchich wutrobow ćžěžku winu najmóžnišcho wotřnje, dha chzemý s pokutymı ƙřyskami we wocžomaj a s wutrobnyš roščacžom k njemu łhodžicž, kiž je hromadž našch Šsudnik a našch Wumóžnik a ƙo k njemu modlicž:

O jehnjo Bože hwjate,
Na křichu saršane,
Do hnjereže sa naš date,
Naš šhoja tvoje rany,
Wšchón hrěch hñ wot naš psalo,
To žiwjenje nam dašo.

Šmil ho nad nami, o Jesu.

Jesuf mjelčesche napschecziwo kóždemu wobkorženju a ničo njewotmolwi. A my, kiž tač husto saponniny na hwoje pschibkuschnosće pschecziwo Bohu a cžlowjekam, kač ho rosujem-
drimy, hdyž naš njewinojče wobstoržeja. Jesufowe mjelčenje bě najlěpsche wotmolwjenje. Jeho wobstoržerjo a hndnizy nje-
bhchu ničo radšo widželi, hač so by ho s wulkim huěwom ham wobarał. Jeho hwjate, njewinowate mjelčenje ležesche kač Boži hnd na jich sašaktych duschach.

Wuřimy wot Jesufoweho mjelčenja a rěčenja we hwojim cžožu. Stanu-li falschni hwdětojo pschecziwo nam, Bóh wječzi njewěrnosć. Wón wjedže w prawym cžožu a na prawym něšče wěrnosć k dobježu. My dzeržimy ho hwojeho Šbóžnika a nje-
puschčimy jeho. Jeho duch wodž naš we wjěselu a srudobje našeho žiwjenja, jeho hwjata mudrosć šdžerž naš na prawym pucžu. Samjeń.

Pašijon!*

My ho, o Jesu ponižujemy w pokucze psched tobu, a wu-
suwamy: „Ja škótnik steju tudy!“

W paradisu to a na Golgatha, wšchudjom něšcto we-
hladač, šchtož cži k wutrobi pschima. Na Golgatha tón njewino-
waty, tón cžisty, hwjaty mješ dwěmaj škótnikomaj na křichu!
W paradisu mješ dwěmaj cžlowjekomaj, wot Boha sa cžisteju
štworjenymaj, tón šty ham na šchtomje teho žiwjenja! Tam
na Golgatha byla tón bėdžer, tón njewinowaty tych winowatyh
škótnikow wumóžer, haj Šbóžnik! W paradisu byla tón šty
tón janicež cžistosće a njewinowatosće tych cžlowjekow! A to
s pschibkšowanjom tych cžlowjekow. Pschetož wona wsja a
jėdžesche a wón wsja a jėdžesche! A přeni hrěch je ho lėdina na-
rodžil, porodži hjo druzi, tječi a tač dale w njewuměrnej liežbje
a njewuprajenej hrosnosći: kša, sawijež, hida, mordarstwo, haj
mordarstwo na bratru! A runje to hrosneho tež dženka! Šečch
porodži sašo hrěch, a tač dale w njewuměrnej liežbje a njewu-
prajnej hrosnosći pola jenotliwych cžlowjekow kač pola žlyh
ludow; njepobkuschnosć, kša, sawijež, hida, mordarstwo, haj mor-
darstwo na bratrach! Šo bhchmy my, hdyž tola tajkele wscho
šamóžemy, tež to jene šnajmjeńšcha šamóhli, šo bhchmy nětkole
w pašijonšim cžožu psched tym pomoznikom a wumóžnikom na
křichu ho ponižowali w pokucze a wusnawali: „Ja hrěšnik
steju tudy!“

Cžinimy my pač to? Dw ně! Cžlowjekajo wosnu wjele
bóle tu hšeru cžlowškeje wědomosće a mothku šemiseje mudrosće
a dšca a puscheža tón šchtom w paradisu, prajizy w šaklepjenej
tórnosći: „Tajkeho tola do žyla bylo njeje!“ Cžlowjekajo wosnu
šopacž cžlowškeje wučenosće a hamor cžlowškeje wuschiknosće a
pschihotuja tam w šahrodže psched měštom šamjeńtny row sa teho
křichowaneho, do kotrehož byla pohřebany a w šotrymž šhiny —
jeli šo jeho škradžu njewotnježechu! Dw hwjata pašijon!
Šo je to poražaze, šnicžowaze, šo drje cžlowjekajo hšchče wěria,
šo hñ ty, o Jesu, cžerpil, wumrjel, šo pač njewěria, šo hñ štanhl
a hñ žitny, šo wóni tač hšebi šamomu a hwojej duschi, kotraž
dhrbjala tola nětko wumóžena bhčž wot wotročšitwa teho škeho
a wot teje hnjereže, rhyja row sa cžakšnosć a sa wěčnosć!

* Pschirunaj cžo. 10.

Paradis a Golgatha! Niž tač, o cžlowjecze! Njestejmy
tač psched šchtomom Paradiša a psched křichom na Golgatha!
Ně! Wusnawajmy w ponižnosći a pokucze psched tym wumóžni-
kom na křichu: „Ja hrěšnik steju tudy!“

Lubosć k Jesufej.

Ach, šo by ty pschi naš wostał,
Luby dobry Jesuf!
Lubo mēčž cže wšchitke chzpli,
Wšty, drohi pschecželo.

O my hšycheli hñy datowo
Ššlowa twojej' lubosće:
Džecžatka njech ke mni pschindu,
Wobaračž jim njechaježe.

Kajki je to rjany wobras
Wot tebe, našch hšmilniko:
Macžerje psched tobu flecža,
Džecži steja wokofo.

Njechajch ho ty tež k nam wrócžicž,
Bratřiko našch wutrobny?
My cže chzple lubje cžesčicž,
Dokelž nam tač dobry hñ.

Šdyž ty pschindžejch, wšchitke džecži
Ššchtnje k tebi šhwataja,
Chzedža rad pschi tebi wostačž,
Jesu lubosć najrjeńšcha.

Tón wulki njesnaty rěcži.

(Pofracžowanje a škóncženje.)

Šnjėr Brunel rěčesche dale a džesche: „Šo jene pač ja
nětk žyle wěšče wěm, njewuizy to, šo je Bóh tón Šnješ ham
temu šadžewal, šo ta hobrřka kóžž ho hač do wody dele šwjesy.
A ja tež runje tač wěm, šo je to, šchtož ja sa najwjetřche nje-
šbožo mējach, ša nnje byla ta najwjetřcha dobročiwosć Boža.“

Š měrom bė to pschi blidže a ničo ho njepřkny, jako Brunel
tačle rěčesche; kóždy chzysche šlawnemu mišchtrej šlowo na
hubomaj wučitacž. Šutón šaběhny šašo hwoj hšob a jemu ho
wócžy bhšchčeschej, jako rjany: „Šospomnicže hšebi, šchto by ho
štalo, bh-li hobrřka kóžž ho nadobo do wody rěki Themse šwjesla!
Šajke žolmy bhchu to nastacž dhrbjale a šajkeje njewuměrnej
šchody bhchu nacžinike! 600 štop dalofo by ho woda rěki na jene
dobo na 10 haj na 20 štop wššoko šbėhnyla. Šaj niškaj brjohaj
rěki bhšchaj na ššoch mužow wššokosć pod wodu štaloj.“ A na
tuthmaj štejachu štothšazy cžlowjekow! Šni jedyn s tuthch što-
thšazow njebh drje pschi žiwjenju wostał! Bhchu ho wšchitzy
šotepili!“ —

Tole to, šchtož šlawny inženieur Brunel hwojim hšcžom
šotjedasche. Šačž runje bė wón se hwojimi štwarami želesnizow,
šostow, pschistawow, kóžžow atd. hšebi wulkeje šwěta-šlawny
dehnl, ho wón tola ponižowasche pod tu wjetřchu mōž a tu wšche-
šowědomnosć a tu lubosć Boha knjesa. A niž jeno to, wón do-
šokasa, šo šutón Bóh nihdže našdala njesteji, ale šo w žiwjenju
jenotliwego kač cžrjódow, haj ludow ho šjewja! Šo pač je něšcto,
šchtož bhchu w našchim cžožu wučeni a šjewučeni rad šaprěli
a sa njemóžne šopokasali! Šajka blašnosć to wot cžlowjekow,
kiž ani šlowow ani wobrasow ani šapschijecža nimaju, šo bhchu
teho jeneho Boha tež jeno našdala wopřacž a jeho škutkowanje
někač wšnamjenicž móhli!

A mješ nami!? Njeje tu žaneho, pola kotrehož je ho Bóh
Anješ klapať kaž pola tuteho inženěra!? Glaj, w knihach Gio-
bomnych čžitaš 33, 29, 30: „Glaj, to wščitko čžini Bóh dwójžy
abo tji króčž i kóždym, so by jeho dušchu wróčžil wot skážnja, so
był roškówěčženy se šwětkom tnych žiwnych!“ W liščě na Rom-
skich pať k temu čžitaj, ščtož je tam staw 2, 4 šapřane sa čžlo-
wjekow wšchěch čžakow tež naščeho čžaka, so bychu jo čžinili a
wumóženi, haj, šbožowni byli, abo so bychu nješbožowni, nješbóžni
byli, jo nječžiniwšči. „Sazpišch ty to bohatsřtwó jeho dobročží-
wosčže, ščěrpliwosčže a došhocžakanja? Njeměšch, so Boža do-
bročžiwosčž čže k pošucžě wjedže? !“

Zyrkeř a štat.

Wo nabožinjě w šchuli rěka tu šhwilu šažo ras: wono
wostanje wšcho kaž runje je, doniž wulki štatny šakoi to nje-
dorjaduje! Tak došho pať wostanje to tak a kaž bóršy pšchinješy
šažo jedyn minister abo hewať něchtó nowy njeměr do luda
a wošadow? —

W Draždžanach je wubjerš sa wuradžowanje a rošjašnjenje
teho wažneho praščenja: Zyrkeř a štat, šaloženy (Aufklärungs-
stelle für Kirchentrennungsfrage). Tutón rošščěrja jedyn plakat
wo tej tydženja tu našpomnjenej wěžy zyrkwinskich dawčkow.
Rěka w tym šopjenu někať takle: „Ščto je to i tyni zyrkwiny
dawčkami? Wot pščeczšiwnikow zyrkwije ho nětkle i wulkim napi-
nanjom na to džěla, so bychu zyrkwiji prawje wjele šawow
wetwjedli. Šačž runje ho to pšchi tyn wo jenu wěž najšnuts-
čowniščeho pščěšwědčžnja jedna, wěrja tucži pščeczšiwnyž tola,
so móža wšchěch, kotřž w tutej wěžy njedowidža, i tej powjesežu
wšcho žalostnym powyščenju zyrkwinskich dawčkow nanušowacž,
so i žyšlivo wušćupja. Dofelž pať ta niška, woprowdžita wyšo-
čosčž tuteho dawka k tajčemu njedopomha, daja woni wěrnošči
wěrnoščž byčž, so bychu wjetščeho jačžiščěža a špěšchniščeho
wušpěcha měli. Ščtož hewať wšcho, ščtož drušy powjedaja,
pruhuje, njedyrbjaj tež w tutym padže wěrčž wšchěm pščěhna-
tym powjesežam a rěčžam, kotrež wěž hinajšču čžinja hacž je,
kaž ho tajke wot tnych, kiž šu pščeczšiwó zyrkwiji nješpščeczšeljžy
šmyšłeni, na wšchě móžne wajčnje, i hidu a bješžwědomnja roš-
nosčhujja. Šdnyž šu dženkša wudawki najmjějščeho hospodaršćtwó
žalostnje powyščene, kaž mohło ho to hospodaršćtwó jeneje zyrk-
wineje teho šminčž? Njedžiwajžy teho šu zyrkwinske wošady
nimale šwoje dotalne dawki wobšchowale a wupomhaju šebi, kaž
je to pšči tej nušř teho čžaka móžne.

Ščtož ho wo njewuměrnym powyščenju zyrkwinych daw-
čkow rěčži, to njeje čžerpane se šahorjenja sa wěrnoščž, ale je
wumanačana wěž, so bychu ho i tyn politiške došytki čžinile
Š dobrej wolu tu wěž, kažkaž je, šhróble pščewróčžěja a po-
wjedaja: Šóždy muž, tež tón jednory, dyrbi na lěto 100 hacž
120 hriwnow, jeho žona 60 hacž 80 hriwnow a kóžde džěčžo 20
hacž 30 hriwnow dawčkow plačžicž, jeli so w zyrkwiji wostanu!
Tak dyrbi to po jich wudawanju byčž w městach a na wšach!

Wušćup i teje zyrkwije, sa kotruž našchi wótzojo kublo a žiwje-
nje woprowachu, je tola jena pšče šhutna wěž, hacž so by ju
i tajškej pjenježnej wěžy womašak!

Ščtož by drobniščeho šhonicž čžył wo zyrkwinych dawčkach
a wo tyn, kaž ho šwjěsu a kaž ho wužija, potajškim wo tnych
wobštejnosčžach, kažž šu, wobročž ho dowěršwje na šarjadnišćtwó
šwojeje zyrkwije a dawaj čžješčž wěrnoščži!

Š blisřa a i daloka.

Še wšow. Do wščěje šrudoby a nušř naščeho kraja je
ho nam nětko tež hiščěže šažo křipa pšchwalika a phta pať tu

a tam wopory. Mješ tyn so šu něšotre wošady čžěžto wot
njeje domachpřtane, šu druhe pščepuščžene. W něšotrych wšach
žada šebi žiwjenje, w něšotrych wšach šažo wučžěhne, čžlowjekow
na šhorolóžu powalawšchi. Wo čžěžim domachpřtanju šhonicžny
i šafecžankščeje wošady, hdžěž bu na jenydny dny jena macž se
Šččženy se šwojim doroščženydny šynom pošhowana. Šaž to
na wšach, tak tež w městach! A kaž to w Šužžy, tak to tež
w druhich krajinach a i blakami po wšchěm šdacžu hiščěže hórje
hacž pola naš, wošebje i ranju w Šchlejšškej. Wšchelašče rezepty
ho pošćičžěja sa wotšhorjenje. Nješapomny tež tón jedyn
rezept sa dušchu, kotryž čže tutej k wotšhorjenju, šćrowosčži pom-
hacž, tak so by wona mohla a šměla — pščewinywšchi šmjertny
doť — pšchicž i wěčžnemu žiwjenju. Tutón rezept móže
wšchello wušćajeny byčž, pščězo pať je žadane to dwojašče: pošćuta
a wěra. Napřšany namakachny tutón rezept n. pšch. tydženja
w jenydny tekšče njedžěle Deuli žyle křótko a dorasnje pola
Mřiča 6, 8: Prajene je tebi, čžlowjecž, ščto dobre je a ščto tón
Anješ wot tebe žada, njenujžy Bože šćowó džěžčž, luboščž
wopoklaščž a ho ponížowacž pščed twójim Bohom!“

Na pošćny čžak.

„Wróčž ho!“

Šłóž: Š ty luboščž pšče wšchu atd.
Wróčž wščak, wróčž ho, hrěščna dušča!
Šhwataj šažo k Jesušej!
A njemu wróčžicž ho čži šćušča,
Šwoje dla wón pšchela krej,
Šwoje dla wón čžěrpi bološčž,
Na šchžžu tam wišawšchi,
Šhoji twójej' dušchi šhoroščž,
A žiwjenju čže pišawšchi.

Š luboščžu ho jemu podaj,
Wščak wón tebe lubuje.
Włodl ho, pod šchžž jeho padaj!
Ša tebe wón proščěšče,
Šrawatny pót ho wón tam pošči,
W šahrodže Šethšemane,
Šorže šylšy pošćej wocži
Ša tebe tam ronješčtej.

Glaj, twój Jesuš žyle šrawatny
Šwoje dla do šmjereče džě;
Wón, kiž je a běšče šprawny,
Ša twój hrěch wšcho čžěrpišče;
Wěčžnu šmjerečž šy šawinowak,
A šatamanšćtwó by ty ščok;
Jesuš je čže pščed tyn ššchowak,
Šapščakžil twój hrěščny doť.

Š luboščžu wón pščestrěwašče
Ruzy, nošy na šchžžu;
Š hošdžemi ho pšchibicž dašče,
Da ho rošćlócž na boku;
Šrej tam i jeho ranow běži,
Woblicžo jom' wobšćdnu,
Jeho luboščž w tebi leži,
Wšcho čži pšchicždže k lěpšchemu.

Jeho rany tebe šćrowja,
Jeho krej je šćaršćtwó,

Tvojei' dušce rany šhoja,
 Wošmu prjecz wšcho hubienstwo.
 Jeho styšnosć twoju bjerje,
 Jeho pót twój balsam je,
 Šhtož cze na wutrobje žerje,
 Jeho hylja wotmbye.

Duž dha wrócž so, hrěščna dušca,
 Sažo k tvojom' Šbóžnikej!
 Wrócžicž hrěšchnikej so hufcha,
 Wón je wukupil cze šej,
 Pšches hwoj kšičž, hnjerež, krowatne rany
 Chze či njebjo j hnady dacž.
 Šdžež tu wěcznu šbóžnosć mamy.
 Na kwap hnjebješki cze wšacž.

Wostaježe czašnik stejo.

W žendzelskej bě muž žiwj, kiž do ničeho wěricž njechascje a kiž mějesche bjesbóžne wachnje. Wón běšche wuschilny rjenješkniš a běšche j dobrim rošomom wuhotowanj, běšche pak šlepy w bójškich wězjach. Wěra běšche po jeho myšli jenož šakšepjenje a jenož šhmana, šlabe, njewědomne a lohrowěrxaze žony šjebacž; wona běšche jemu hoša pšchivěra, kotruž duchowni šebi k wužitku w ludu šdžerža, kotrejž pak dyrbjeli so wšchizy rošumni ludžo pšchecžiwicž. Njewěrxazh cžlowjek šhori a wón cžujescje, so j nim k šonzej dže. Wón so šekarja pšachescje, šak dotho budže hišcže žiwj. Tón jemu wotmolwi, so jeho mozy wjazh daloko došahacž njebudža. Wón pak šebi wěšcžišche wotmolwjenje žadascje. Duž šekar na czašnik wó štwje pofaša, na kotrymž běšche runje 1/29 a praji: „Najškerje njebudžecže wjazh žiwj, hdyž czašnik 12 bje.“ Tón muž mějesche po tajkim jenož hišcže pofštwórta hodžiny žiwj bycž; pšchezo na czašnik hladascje, cžujo, so jeho žiwjenje cžeka. Tón wot šekarja pomjenowanj czaš běšche nimale došchol, šako wón na dobo we ložu nahle pofšocži a šawoša: „Wostaježe czašnik stejo!“ a mowj šako na ložo padže. Czašnik pak njesaša a hdy by so tež štało, jemu to ničjo pomhašo njeby; pšchetož jeho pšhlednja hodžina běšche pšchishla, w kotrejž bu wotwošany j tu-teje czašnosće do wěcznosće, do drugeho šwěta, kotryž běšche ša njeha bje wšcheje nadžije.

Luby cžitarjo! Šakže budže tvoje šacžucže, hdyž wěšč, so šo czaš twojeho žiwjenja wjazh po šetach, po měžazach a tndženjach, ale po šamych hodžinach a mjenščinach lieži? Šak šakofšne je, hdyž cžlowjek we šwojim žiwjenju hnadne pomozne wězy, jemu pofškerje, wužik njeje a pšchepofšdže jich wažnosć pofšnajš a by potom najradšcho we šwojim štrascje a šadwělowanju chžyl, so by czašnik jeho žiwjena šašaš. Šchto pak pomha, so šo šojecž nje-trjebamy, runjež czaš wotběhnje? Šwangelijon wo hnadže Božej šo tebi pšchezo předuje. Tón šnjes šesuf šhryštuf, „wobdath j mozu a polny šmiljenja“, je mišchtr, kotryž može pomhacž a šbóžnych cžinicž tych kiž pšches njeha k Bohu pšchindu a je pšchezo žiwj, so by ša nich pofšyl (Šebr. 7, 25). Še šlowa dyrbja nam wažne bycž: „Wěš do teho šnjesa šesom šhryšta, do budžesch ty a twój dom šbóžny“ (Šap. šutki 16, 31). „Šo šlowo je šebi šlifo, we twojim reže a we twojej wutrobje. Šo je to šlowo teje wěry, kotrejž my šowědamy: Šeli so je šwojim rtom wufnajesch šesufa, so wón tón šnjes je a wěrišch we šwojej wutrobje, so Bóh jeho wot mowjnych je šbudžik, budžesch šbóžny. Pšchetož hdyž j wutrobj wěrimy, budžemy prawj, a hdyž j rtom wufnajemy, budžemy šbóžni. Pšchetož pišmo praji: Šchtož do njeha wěri, njebudže k hanibje. Šu njeje žane rošdželenje mjes židami a Šrichami, pšchetož wšchěch hromadže je jedyu šnjes,

bohath na wšchěch, kiž šo k njemu wošaju. Pšchetož šchtož šo budže njemu teho šnjesa wošacž, tón budže šbóžny“ (Šom. 10, 8—13).

Tvoje šlowo je mojim nobam šwěza.

Šswět je wjele šchescžijanskich martraxjom wohladal, kotkiž w hodžiny, hdyž dyrbjachu šo wot šenje dželicž, wuprajichu, šo je jim w žiwjenju to šlódke šlowo Bože najdrožiče a najšubšche bylo. — W našim cžaju maja drje nimale wšchizy šchescžijenjo w šlowo Bože, šwoju bibliju, ale wona je jim šankrujena kniha, kotraž w šhamorežku abo něhdže w kucže leži, došelž je jich wutroba tež šankrujena. Woni šu wot šwětnych myšlow napjelšjeni, šo njepytaja a njenamašaja drohi dar, kotryž je Bóh do šwojeho šlowa položik. Šchtož pak šwoju wutrobu šlowu Božemu wotewri, woptawa a widži, šchto na tym pofšadže ma, wón našoni, šchtož je David našonik: „Šdyž šo tvoje šlowo wotewri, roškwěcži wone a cžini mudrych tych njewucženyh“ (Šj. 119, 130). Bože šlowo šo wotewri, hdyž šo šakóži duch a žiwjenje w naš a nam šo njebjescje jadro, kotrejž je w nim, wotewri, šo budže šnutškomny cžlowjek pofšylšeny a wofšewjeny. Do najšbóžnišchich wofšomilow w našim žiwjenju šlusšecha wošebje te, kotrejž nam prawe žiwje šacžucža wo Božim šlowje dawaja. Bóh daj nam roškwěšlenej wocži. Biblija je wufki pofšad; cžim hlybje šo do njeje došhwamy, cžim bóle pofšajemy to bohathšwo w Božim šlowje, kotrejž šo wucžerpacž njemože.

O biblija, ty Bože šlowo!
 My namašamy tudy j nowoh',
 Šo pšches tebe pucž k njebju dže.
 Šchtož pyta šej we tebi radu,
 Tón njepšchidže jow nihdy k padu,
 We njebju wěcznje šbóžny je.

Džiwne wotmolwjenje.

Šnate je, j šakšej škóšcžu šhěžor Šulianuš ša tym štejesche, šich ščžianšwo šako w šwojim kraleštwje wutupicž, šo by pofšanštwu, kotrejž běšche pod šhěžorom šonštantinom šo šara wobmjeshowako, šoko k mozy pomhaš. Š šakšemu cžinjenju bu wón wošebje wabjeu pšches šwojeho pofšanškeho wucžerja Šibanija. Šuton Šibanijuš šo wješelo nad pofškocženjom šchescžijansšwa šchescžijansškeho wucžerja w Antiochijšj šměškotajo šo woprašča: „Šchto dha cžini cžěšlowy šyn j šazaretha?“

Šchescžijanski wucžer jemu to krotke wotmolwjenje da: „Wón džeka šakšcž ša twojeho wucžomža“ (šhěžor běšche Šibanijowj wucžomž).

Š woprawdže! ša něotre dny pomješcž pšchidže, šo je šhěž r Šulianuš w bitwje žiwjenje wofšaj k.

Pytaj a namašaj.

Pytaj a namašaj.

Š VI. 1.) 2. Šor. 13, 13. 2.) 4. Šojš. 6, 24—26:

VII.

Šdže je wo dwěmaj hoberškimaj štworjenjomajw bibliji nadrobnišcho rečžane a kotrej štej to?

Š rošpominanju.

Škodži ludžo dyrbja šarym napschecžiwu wufchi a niž hubu trjebacž.

Šamolwity redaktor: šaraš W h r g a c ž w Rošacžizach.
 Šudawa „Šserbška Šuzija“, družštwu j wobm. ruf.
 Šžičcž Šsmolerjež knižicžišcžeršnje w Šserbškim Šomje w Šudyščinje.